

*'Het tijdperk waarin wij leven gaat ons begrip te boven.
Het is een van de belangrijkste perioden uit de geschiedenis.*

*Hoe kan het dat wij geen voeling hebben
met wat er nu aan de gang is?'*

vorst Andrej in *Oorlog en Vrede*

(Tolstoj, 1869)

*'De beste manier om de wonde van een onttoverde wereld
te genezen is poëzie. Geen meningen poneren,
maar rituelen verkennen, ritme, toverspreuken'*

Charles Taylor, *Poetry in the Age of Disenchantment*

(2024)

'Ik wil alles vergeten. Ik wil niets vergeten'

Oleksandr Mykhed, Oekraïns schrijver-soldaat

(2024)

INHOUD

9	Proloog
11	Ach Europa
117	Een dichter in Oekraïne
119	Nagels
121	Een dichter in Oekraïne
124	Hij durfde niet
126	De Europese wet
129	Redding
131	De Europese wet (II)
135	Referenties

PROLOOG

*Een dichter was je niet
toen je dit schreef
zo'n kerel die mediteerde,
niet fanatiek
gewoon 'n kerel
die experimenteerde
af en toe
met die trap naar boven
Toen werd je geïnviteerd
op 'n soiree
waar niets aan klopte
en toch
zat alles op z'n plaats
En hoe het kwam
dat je het rijk der doven
kon verlaten, die avond
je anker lichtte,
en dichtte?
Geen idee
Je nam gewoon die trap
naar boven, en hoorde*

ACH EUROPA

Starring

(in volgorde van verschijnen)

Eli

Willem

Klaus

De graaf

De minister

De voorzitter

De dame in het groen

Steven

Hans

I

Voor het woord ontstond
was alles even waar
Stop, en ga maar na
En voor het woord de wind
verslond,
de wind verslonden werd
door 't woord
was hij dan niet verwaaid,
de wind?
Net als het gedicht allicht
Eerst zwijgt het als vermoord,
tot een bliksemschicht
er volt doorjaagt
Nu ligt het daar, verweesd
Fok that shit! Het leeft!

Fok de drasj
deze verzopen straat,
de Rue Belliard
Het ambassadehek waait dicht
Ik ben te laat
Het schemert kwart na zeven,
nu al ja
Stop je badge weg, man
Niet je binnenzak
Waag het niet, NIET je binnenzak
Je TAS!
Vooraan! ja daar

Moet je zien, die drasj
hoe hij spettert op 't asfalt,
terwijl ie verderop
de steegjes streelt in regen
Hier slaat ie 'n leger neer
dat niet marcheert,
(dit is tenslotte de Belliard)
maar rolt op blik,
drie baanvakken breed
waar banden neerslag vegen
en het jaar leegloopt
aan drasj
met november als croupier
die casht
wat ie maar pakken kan,
alle grint,
jeton na jeton
November m'n vuurpeloton

II

Gast, wake up! Waarheen?
Ixelles!
De bus?
Nee, lopen!
Fine. *Waarheen?*
Parallel!
Daar loopt de Rue du Luxembourg,
een tochtgat
goddank zonder avondspitsrumoer
Hollen gast,
het hoekje om
Zo ontstaat dus het gedicht
Voor het woord komt steeds de daad
hoe minnetjes ook,
een pas,
een sprint,
een stormram tegen de wind

En of ie verkwikt, die pas
De drasj, trouwens, mildert al
Als een kikker in een plas,
geniet ik
Toch zie je in de Luxembourg
geen kat
op 't einde na misschien
aan Troon,
gedaanten die valavond imiteren,
boulot
metro
en zinken

door hun wassen benen
Ligt er redding daar beneden?

Of zij worden benijd
de gedaanten
dan wel misprezen
is een onopgelost mysterie
Er zijn immers de blijvers
of hoe moet je ze noemen,
zij die in batimenten
als deze
(zeg maar abattoirs)
met hele regimenten
labeuren bij de beesten af
Binnen flikkeren lampen
als het gebeente van de maan
Deze blijvers,
de standvastigen,
wie zijn ze? Mensen?
Ik denk op mijn donkerste
momenten
(november)
Als wij mensen waren
hadden we de deuren lang
gevonden, toch?
ons gesmeten door de ramen
ontlopen wat gebeurt
in abattoirs
waar wonden gapen
en zij die blijven,
misprijzen als wapen
en krenge worden,
hun woorden wetten,

de mond een aars
Later op de avond
zal Willem het zo verwoorden:
geen dreuzels hier,
dit is een oord voor tovenaars